

Två debutanter är inte så ovanligt. Men att debutanterna är styvfar och styvson, mentor och elev, som ställer ut ihop är inte helt vanligt förekommande. André Østbye Marhaug och Even Tronstad gör sin första stora utställning på Galleri 70.

Even, som går andra året på gymnasiet, är inne i en dokumentärperiod med fokus på gatufoto.

– Jag gillar att fotografera människor. I kompisgänget har jag blivit personen med kameran. Jag trivs med att stå bakom kameran och veta att nu kommer jag att få bilder.

Majoriteten av Evens bilder är tagna i Oslo. På väg hem från skolan vandrar han runt med kameran och letar bilder. Det blir både planerade bilder och ögonblicksbilder. Allt beror på situationen och hur mycket tid han har.

– När jag fotograferar med mellanformatskameran planerar jag mer. Bilden på bron, som är med på utställningen, väntade jag ut tills personen på bilden var på precis rätt ställe. När jag tog bilden på flygplanet hade jag lite dåligt med tid. Efteråt var jag nöjd att jag klarade att få fokus på rätt ställe, säger Even och skrattar.

Att ha sin första galleriutställning som 18-åring är det inte alla som får möjlighet till.

– Det var jätteroligt att André frågade om jag ville vara med. Jag ser det här som en bra möjlighet att få visa mina bilder i ett större perspektiv och utanför Norge.

Den unge debutanten valde att ta med bildserier för att hålla hög kvalitet. Och arbetet inför utställningen och vernissagen har gett honom blodad tand.

– Det får gärna bli fler utställningar. Förhoppningsvis blir det lättare att få ha utställning någon annanstans efter den här.

En förhoppning som hans mentor André delar.

– Den här utställningen har varit en stor inspiration. Jag har fått tänka i ett större perspektiv och fundera mer på vilka bilder som ska vara med och vilka som ska hänga ihop. Det är inte så att jag tänker utställning hela tiden utan mer att jag bygger upp mot något nytt, säger André.

Han har fotograferat till och från sedan tonåren. Efter en period där han fotograferade det som folk ville ha, tar André numera bara bilder i sin egen stil. Enligt honom själv har hans bilder två inriktningar; lekfullt absurda, ofta med flygande personer, och underfundiga dystra.

– Även om bilderna går mot gränsen till kitsch så är det inte ljust och trevligt. Det mörka är mer spännande och lite mer historieberättande, filmiskt.

Idén till en av utställningens bildserier kom till efter att en vän till André berättat om sina - inte alltid så trevliga - upplevelser i polisyrket.

– Det han berättade satte sig fast och jag började tänka på vad som göms bakom vackra husfasader. Allt är inte vad det ser ut att vara, det är mycket som döljer sig under den fina ytan.

Många av bilderna kräver mycket förberedelser, inte minst när det kommer till modellerna. Då är det bra att ha barn som tycker att det är roligt att vara med.

– När jag har haft barnen som modeller har vi planerat bilderna tillsammans. De har kommit med idéer om hur vi har kunnat utveckla de lekfullt absurda bildidéerna vidare.

Trots det gedigna arbetet med bilderna är det få av Andrés verk som har titlar.

– En titel kan ge en bild för mycket ramar och både begränsa och styra betraktarens tolkning av bilden. Då är det bättre att inte sätta någon titel.

Han har valt att inte ta steget från amatörfotograf till professionell. Under en praktikvecka hos en fotograf såg han baksidan med yrket, den ständiga kampen om jobben och att få in pengar till hyra och mat.

– Så länge jag har fotograferandet som hobby är det avkoppling även om det tar mycket tid. Det är meditativt att jobba med en välplanerad bild, avslutar André.

Text: Thérèse Wijk

Bild: Modesty Sofronenkoff